

det andet Sted derimod ikke. Naar man strider til at anlægge en Havn for en saadan Beføstning som den her beregnede, og man er bestemt paa at sætte den i Forbindelse med en Jernbane, bethyder det overmaade lidt midlertidigt at stæffe en god Afgang til den; men naar det kun gjælder om at bygge en Landingsbro, og naar dertil kommer, at man ved at lægge den paa et andet Sted end det, som det ærede Medlem har foreslaaet, kan anlægge den for en langt billigere Priis, idet man ved Hjerting kan naae det dybe Vand paa langt kortere Afstand end ved Søbjerg, saa maa jeg formene, for det Første at der ikke kan være Tale om at bygge Anlægsbroen ved Søbjerg, og for det Andet, at der heller ikke kan være Tale om et saa stort og kostbart Broanlæg, som det ærede Medlem har foreslaaet. — Det andet Spørgsmaal, som af mig blev stillet i 1865 til Ministeriets tekniske Consulent, var, om ikke et saadant midlertidigt Broanlæg kunde bygges saaledes, at det kunde danne en integrerende Deel af en fremtidig Havn, saaledes at Beføstningerne ved Broanlægget dog ikke vare spildte. Jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at Svaret derpaa ikke er meget udførligt, og at der i en væsentlig Grad savnes Motivering; men jeg kan dog ikke Andet end gjøre det ærede Medlem og det ærede Thing opmærksomme paa, at selve Svaret dog lød paa, at en saadan Benyttelse, hvis Mulighed var forudsat af Ministeriet, „vilde ikke være mulig“. „Den vilde ikke være mulig“, det er netop ordret de Udtryk, som Ministeriets tekniske Consulent brugte. Jeg kan meget godt indrømme, at det ærede Medlem kan ønske og endogsaa forlange at faae dette Udtryk „ikke muligt“ noget udførligere motiveret, og jeg beklager kun, at den Tid, som er hengaaet, siden jeg blev bekendt med det ærede Medlems Ønske, ikke har været tilstrækkelig til, at den yderligere Motivering i dette Dieblif har kunnet komme tilstede, skjøndt jeg strax efter, at det ærede Medlem havde fremsat sit Ønske, har forlangt den. Saa Meget kan jeg imidlertid foreløbigt udtale, at den vedkommende Vandbygningsingenieur meget bestemt fastholder sin Udtalelse fra 1865, men jeg erkjender det Berettigede i det ærede Medlems

Ønske om ikke desto mindre at see selve Grunde, hvorpaa Erklæringen støtter sig. — Jeg kan saaledes ikke tiltræde det ærede Medlems Endringsforslag, idet jeg er uenig med ham i to væsentlige Punkter, foruden i flere mindre væsentlige. Det ene Punkt er det, at Usikkerheden ved Anlægget er stor, og det andet Punkt er det, at den Sikkerhedspræmie, som det ærede Medlem er beredt til at betale, efter min Mening ikke staaer i et rogenlunde passende Forhold til Risikoen. Ved Siden deraf har jeg allerede gjort opmærksom paa, at, forsaavidt man skulde gaae ind paa det ærede Medlems Tanke om et kun midlertidigt Anlæg, saa vilde dette ikke passende kunne have sin Plads ved Søbjerg, og endnu mindre passende vilde det være at udføre det for en saa enorm høj Priis som den af det ærede Medlem foreslaaede; thi jeg anseer 120,000 Rd., anvendte paa et Experiment, for at være en meget høj Sum, hvorimod jeg ikke anseer 600,000 Rd., anvendte paa et efter min Mening sikkert Foretagende, for at være for høj en Sum. Jeg maa altsaa meget anbefale det ærede Thing ikke at stemme for det af det ærede Medlem stillede Endringsforslag.

Bonne: Jeg betragter ikke det foreliggende Forslag som noget aldeles Fyldestgjørende, naar der er Tale om at bygge en Havn paa Sjællands Vestkyst, idet jeg ikke kan betragte den Havn, der ifølge Forslaget, hvis det vedtages, vil fremkomme, som en saadan, at alle Skibe kunne søge derind. Jeg betragter den kun som en saadan, i hvilken Skibe, der ikke have mere end et vist Dybtgaaende, kunne søge ind, men dog som en Havn, hvorved der vil opnaaes en stadig Forbindelse imellem Sjælland og de engelske Kyster. Naar man gaaer ud fra, at Havnen kun skal benyttes af Skibe, der ere beregnede paa en saadan Fart og af en vis Størrelse, samt styres af Mænd, der ere bekendte med disse Farvande, anseer jeg denne Havn for ogsaa at ville fyldestgjøre Niemedet, og jeg nærer navnlig aldeles ikke nogen Tvivl om Seilbyets vedvarende Bestaaen. Det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Ploug) henviste til en Commissionsbetænkning fra 1851; men idet han fremhævede Commissionens Uttringer, fremdrog han